

Катарина Стаменковић

МИРИСИ, ВЕТРОВИ И МОРЕ

Пловили смо ка југу. На највишој палуби огромног брода, са које пуца видик на копно иза нас, бела ланена кошуља лепршала је на ветру клизећи са голих рамена. Сунце је јако. Пред нама Сицилија као на длану.

– Коса ти је попут злата – рече, пруживши ми чашу вина. – На једну флашу вина иду само две чаше, такво је правило.

Да, по његовом бонтону. Насмејох се благо овој измишљотини, док је он, са чашом у левој, оловком у десној руци и са парчетом празног папира, већ на коленима повлачио неједнаке линије. Ја сам била његова љубав, а уметност је била његова љубавница.

– Јесам ли ти некада рекао колико волим твоју коврџаву косу, која у сумрак неодољиво мирише на пролећни ветар? – Говорио је то и раније, али је сада на отвореном мору, уз мирис вина и боје залазећег сунца, звучало много лепше.

Брзо смо се приближавали острву остављајући италијанско тло за нама. Наш долазак најављивали су и нестрпљиви путници који су у пуној приправности и са већ спремним пртљагом одбројавали сваки минут док смо пловили преко Месинског мореуза. Нас двоје смо време пловидбе провели крај бродске ограде, са ветром у коси и јаркоцрвеним зрацима поподневног сунца на лицу, одричући се свих удобности луксузног брода. Можда смо осталима личили на двоје чудака који вероватно планирају да скоче са те ограде, с обзиром на то да се нисмо придружили групи туриста, која је попут Хуна појурила ка излазној капији брода не испуштајући из вида зелени кишобран брижног водича, подигнут као знак распознавања.

Брод је полако пристајао. Водич је узбуђено причао о срдачности пет милиона становника и пет милиона начина како потрошити који цент више. Срећом, ту се наш пут са овом занимљивом групом туриста завршава, јер ми заправо нисмо ни били део ове „хорде“ чија ће маршрута у наредних десетак дана до танчина бити испланирана проспектом туристичке агенције. Ми заправо нисмо имали план.

И док смо остављали иза себе, као успутне станице, веселе и бучне улице сицилијанских градова, постали смо и сами донекле свесни оне мистичности о којој смо слушали од како смо кренули. Иако невидљиве, тајне прелепог острва, једноставно, биле су свуда. Лепота Сицилије испунила нам је сва чула.

Наредне дане проводили смо у изнајмљеном апартаману број 213, замишљајући да ће нам та озлоглашена тринаестица сваког часа на врата довести праву сицилијанску мафију. Али уместо њих у нашу собу допирали су звуци и мириси сунчаног Медитерана.

По врелим летњим данима возили смо се медитеранским уским улицама на изнајмљеној веспи, купали се на забаченим стеновитим плажама и удварали се једно другом на заводљивом италијанском језику. Прилазили смо лелујавој води, а онда, неверни мору, препуштали се сунчевим пољупцима на врелом песку. У смирају дана замишљали бисмо да су они Нерудини стихови: „Љубио сам је, колико пута, под бескрајним небом...“ писани за нас.

Море би нас пробудило у зору. Пољубац. Загрљај. Он је волео тај тренутак када нас на истом узглављу у чисто јутро пробуди ведар сунчани зрак растављајући нас од снова. Тада би ме лако превариле његове лажи. А лагао је вешто – о звездама, о Бодлеру, о оживљавању боја на сликарском платну. Свуда смо са собом носили онај неодољиви осмех раног пролећа. Моје руке у његовим. Тако једноставан, а речима немерљив тренутак. Пред нама су једино дуге обале и немирно море.